

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ט'

קוֹנְטֵרְס 429

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמִשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קמט

הוא סוד הפנימיות, שהם הנשמות. ודרוש זה המיסד על הנשמה, שמו נאה לו מדרש הנעלם.

(רמ"ז, הובא במקדש מלך לזהר פְּרֶשֶׁת וַיְרָא, מהדורת זלְקוּוּא עמוד ק')

ג. לשונו של "מדרש הנעלם" הוא לפעמים לשון-הקדש, לפעמים ארמית, ולפעמים גם בלול משניהם.

ד. שלא כגוף ספר הזהר, הרי הדרשות שב"מדרש הנעלם" הם דרשות קצרות, ולא באריכות כבשאר חלקי הזהר. גם הענינים בהם דן ב"מדרש הנעלם" - מעשה בראשית, תורת הנפש, ימות המשיח ועולם הבא - אינם מסוג הענינים שבספר הזהר, שהם תורת האלקות, אצילות העולמות, כחות הרע ועוד.

(6) "אידרא דבי משפנא", "היכלות", "רזא דרזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"

א. בספרי הזהר ישנם עוד חלקים העומדים בפני עצמם בסגנונם, בתכנם ובחשיבותם. והם:

א) "אידרא דבי משפנא", העוסק בעקר בסודות התפלה, והוא נמצא בזהר ח"ב פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים (מן דף קכ"ב ע"ב עד דף קכ"ג ע"ב).

ב) "היכלות", העוסק בתאור היכלות הגן-עדן והגיהנום, ובו עניני תפלה רבים. ה"היכלות" נמצאים בזהר ח"א פְּרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית (מן דף ל"ח ע"א עד דף מ"ה ע"ב); ח"ב פְּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי (מן דף רמ"ד ע"ב עד דף רס"ב ע"ב - היכלות מסטרא דקדושה; מן דף רס"ב ע"ב עד דף רס"ח ע"ב - היכלות מסטרא דטמאה).

ג) "רזא דרזין", העוסק בגלוי מהותו של האדם על-ידי תוי פְּרָצוּפוּ וַיְדִי. ה"רזא דרזין" נמצאים בזהר ח"ב פְּרֶשֶׁת יִתְרוֹ (מן דף ע' ע"א עד דף ע"ה ע"א).

ד) "סבא דמשפטים", שהוא פרוש רב יבא סבא בעניני גלגולי נשמות וענשי הגוף שבקבר. ה"סבא" נמצא בזהר ח"ב פְּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים (מן דף צ"ד ע"א עד דף קי"ד ע"א).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למועד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ה) **"תוספתא"**, הם קטעים ובהם ראשי פרקים בחכמת קבלת הזהר, והוא מפוזר בכל ג' חלקי הזהר.

ו) **"סתרי תורה"**, הם דרשות פסוקים מן התורה על עניני הנשמה וסוד האלקות, והם מפוזרים בזהר חלק א' (ספר בראשית).

עוד ספרים ומקורות שנוזכרו בספר הזהר, עין גם כן להלן בסוף הפרק.

ב) זהר חדש

א. לאחרי שנדפס ספר הזהר (במונטובה וקרימונה, בשנים שי"ח-ש"כ), נמצאו עוד כתבי-יד רבים הכוללים קטעים השייכים לפי תכנם לספר הזהר, שלא נכללו במהדורות ספר הזהר שנדפסו.

כתבי-היד שנמצאו שייכים לכל חלק הזהר, מהם דומים לזהר על התורה, מהם לחלקים הפנימיים שבהר (מדרש הנעלם, סתרי אותיות ועוד), ומהם שייכים בתכנם ובמהותם לתקוני הזהר.

ב. כשלאשים שנה לאחרי הדפסת המהדורות הראשונות הנ"ל של ספר הזהר, קבצו את כתבי-היד וערכו אותם על-פי סדר פרשיות התורה והמגלות (כפי הנראה נעשתה העריכה על ידי המקבל רבי אברהם הלוי מעיר צפת), והדפיסום הראשונה בשאלוניקי (שנת שני"ז), ולאחר מכן בקראקא (שנת שס"ג), ומאז הדפס פעמים רבות במהדורות שונות.

ג. **"זהר חדש על התורה** נמצא על מספר פרשיות מכל חמש. על חמש בראשית: בראשית, נח, לך לך, וירא, ויצא, וישב. על חמש שמות: בשלח, יתרו, תרומה, כי תשא. על חמש ויקרא: צו, אחרי, בהר. על חמש במדבר: נשא, חקת, בלק, מטות. על חמש דברים: ואתחנן, כי תצא, כי תבוא.

ד. בקטעי הזהר הנ"ל משלבים, בעמודות נפרדות: **"סתרי אותיות"** ו**"מדרש הנעלם"**. אחרי כן באים מדרשים - **"מדרש הנעלם"** - למגלות: שיר השירים, רות ואיכה. ובסוף מדפסים תקונים **[תקוני זהר חדש]**, כדגמת התקוני זהר.

משום שהוא סוד מהסודות
העליונים שהקדוש ברוך הוא
מנהיג בו את העולם.

בית ראשון עמד בימי שלמה
כנגד העולם העליון, והוא נקרא
בית ראשון, והכל השתמש בבית
קדש הקדשים, המקום שבו
השתמש השמש בלבונה, וסודות
עליונים כלם בשלמות, והעולם
עומד בשלמות.

אחר כך החטאים גרמו, ונמשכו
הסודות ונדחו מבית קדש
הקדשים החוצה. כשנדחו
לירכס, אז עמדו בחוץ, שנקראו
בתים חיצוניים, והצטרפו
לבריתות.

בית שני עמדו בבתים החיצוניים
בירכס, ומהם חזרו, ושרויים (היו)
בבית קדש הקדשים, והוא בית
שני, ואותם אחרים נשארו בחוץ
בבריתא, בין הירכס. (ואלו עקם
משנה, שהיא בית שני, ובריתא אלו ששרו בבית
הירכס והיו וכו') והיו לומדים
מהמשנה, והנהיגו ממנה, והינו
סוד הפתוח, (ישעיה ב) פי מציון
תצא תורה.

אחר כך גרמו החטאים, העבר
שלטון הבית השני, (ואף על גב)
ששלטונו לא היה כמו בית
ראשון שהיה בו שלום תמיד,
משום שהמלך שהשלום שלו
תמיד היה בתוכו, ולכן היה
בשלום. בבית שני לא היה בו
שלום כך, משום שבפירלה יש
תמיד קטרוג. ולכן היו כהנים
מזמנים בתוכו לקטרוג בפירלה
הזו, ולקם הצטרף דבור לקטרוג
כנגדה ולהגן על בית שני, והכל
בסוד כראוי.

אחר כך גרמו החטאים ושלטה
אותה פירלה, ונדחו מבית שני
החוצה, וירדו משם לחמוקי
הירכס למטה (ואחר כך ירדו משם ונדחו
מאותם החמוקי של משה) עד שהיו

דאיהו רזא מרזין עלאין דקודשא בריך הוא
אנהיג ביה עלמא.

בית ראשון קיימא בימי שלמה, לקבל עלמא
עלאה, ואיהו אקרי בית ראשון, ואשתמש
כלא בבית קדש הקדשים, אתר דאשתמש ביה
שמשא (דף רנ"ז ע"א) בסיהרא. ורזין עלאין בלהו
בשלימו, וקיימא עלמא באשלמותא.

ולבתר גרמו חובין, ואתמשכו רזין,
ואתדחין מבית קדש הקדשים
לבר. פד אתדחו לירכין, פדין קיימו לבר,
דאקרון פתי בראי, ואצטריכו לברייתא.

בית שני קיימו בבתי בראי בירכין, ומנייהו
אהדרו ושאריו (האי) בבית קדש הקדשים
ואיהו בית שני. ואינון אחרנין אשתארו
בברייתא לבר, פיני ירכין. (ס"א ומני עקרא דלחון פתניתין
דאיהו בית שני וברייתא אינון דשרו כבי ירכין וכו') והוה אולפין
ממתניתין, ואתנהיגו מינה, והיינו רזא
דכתיב, (ישעיה ב) פי מציון תצא תורה.

ולבתר פד גרמו חובין, אתעדי שולטנותא
דהאי בית שני, (ואף על גב) דשולטנא
דיליה לא הוה כבית ראשון, דהוה ביה שלמא
תדיר, בגין דמלפא דשלמא דיליה תדיר הוה
בגויה, ועל דא הוה בשלם. בית שני לא הוה
ביה שלם הכי, בגין דערלה קטרוגא ביה
תדיר, ועל דא הוה כהני זמינין בגויה,
לקטרוגא בהאי פירלה, ולהו אצטרין מלה,
לקטרוגא בהדה, ולאגנא על בית שני. וכלא
ברזא כדקא חזי.

לבתר גרמו חובין, ושלטא ההיא פירלה,
ואתדחין מבית שני לבר, ונחתו
מתמן לחמוקי ירכין, לתפא, (נ"א ולבתר נחתו מתמן
ואתדחו מאינון חמוקי דלתפא) עד די שרון לתתא ברגלין.
וכד יתבון פרגלין, פדין, (זכריה יד) ועמדו רגליו

ביום ההוא, ועלמא בכלא יתנהיג ברזא עלאה פדקא חזי. ואף על גב דאתדחו ולא אשתבקו מגייה, ולעלמין אתאחידו ביה.

ומאן דינדע ומדיד בשיעורא דקו המדה, ארפא דמשיכו דירפין עד רגלין, וכל למנדע משיחא דגלותא דאתמשך. ורזא איהו בין מחצדי חקלא, וכלא ברזא עלאה. ובגין דא, פלהו ברייתי, וכלהו תנאי, וכלהו אמוראי, קיימי בדוכפתייהו כדקא חזי, אלן לגו, ואלין לבר, באינון חמוקי ירכין (ואלין לבר) ולתתא מברכין. ובכלהו אקרי תורה שבעל פה. ובכלהו נחתי ישראל ואתגלו.

וכדין פד יסתים גלותא, במשיכו דרגלין, פדין ועמדו רגליו ביום ההוא, ויתעבר ההוא ויחא מסאבא ערלה מן עלמא, ויתהדרון ישראל בלחודייהו לשלטאה פדקא יאות. בגין דההוא ערלה, נחית לון לתתא, עד השתא. ומפאן ולהלאה, דהאי ערלה אתקצץ ואתעבר מגו עלמא, פדין (דברים לג) וישפון ישראל בטח פדד עין יעקב. בההוא עין יעקב, ולא אשתכח מקטרגא עלייהו. ופאה חולקיהון דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

יוסף הצדיק, עמודא דעלמא, איהו נטיל ברשותא היכלא טמיר וגניז, וברשותיה קיימא היכלא שביעאה. ואף על גב דקא אמרן דהיכלא דלבנת הספיר ברשותיה קיימא, הכי הוא דביה מתקן. אבל תא חזי, נביאים דקא אמרן. פד מתחברי לתתא, תרין דרגין מתפרשין מגייהו, מראה וחלום, וקיימי בירכין. באינון חמוקין קיימי מראה, וההוא דאקרי נבואה קטנה. מירכין ולתתא (סיא לתתא) קאים חלום, עד דמאטו רגלין

שרויים למטה ברגלים, וכשישבו ברגלים, אז - (וכריהי) ועמדו רגליו ביום ההוא, והעולם יתנהג ככל בסוד עליון כראוי. ואף על גב שנדחו ולא נעזבו ממנו, ולעולמים נאחזו בו.

ומי שידע ומודד בשעור של קו המדה ארץ המשך של הירכים עד הרגלים, וכול לדעת את מדת הגלות שנמשכת. וזהו סוד בין קוצרי השדה, והכל בסוד עליון. ומשום כך כל הבריות וכל התנאים וכל האמוראים עומדים במקום כראוי, אלו לפנים ואלו לחוץ, באותם חמוקי הירכים (ואלו לחוץ) ולמטה מהברכים. ובכלם נקרא תורה שבעל פה, ובכלם ירדו ישראל וגלו.

ואז, כשתסתים הגלות בהמשכת הרגלים, אז - ועמדו רגליו ביום ההוא, ותעבר אותה רוח טמאה ערלה מן העולם, ויחזרו ישראל לבדם לשלט כראוי, משום שאותה ערלה הורידה אותם למטה עד עכשו. ומפאן והלאה, שהערלה הזו תתקצץ ותעבר מתוף העולם, אז - (דברים לג) וישפון ישראל בטח פדד עין יעקב. באותה עין יעקב, ולא ימצא מקטרג עליהם. אשרי חלקם של ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. יוסף הצדיק עמוד העולם, הוא נטל ברשות היכל טמיר וגניז, וברשותו עומד ההיכל השביעי. ואף על גב שאמרנו שההיכל של לבנת הספיר עומד ברשותו - כך הוא, שבו מתקן. אבל בא וראה, הנביאים שאמרנו, כשמתחברים למטה, שתי דרגות נפרדות מהם, מראה וחלום, ועומדים בירכים. באותם חמוקים עומדים מראה, ואותו שנקרא נבואה קטנה. מהירכים ולמטה (למטה) עומד חלום, עד שגייעו רגלים ברגלים,

ושם עומד היכל פתחון שנקרא
לבנת הספיר.

הבד ירכים בירכים, להשפילם
אחד עם אחד, וכלם הדרגות של
הנבואה, שהרי משם יוצאים
ושורים, ונעשה מהם מראה,
ושורים על המקום הזה ונעשה
מהם חלום. יוסף הצדיק הוא
שלמות הכל, הוא נטל הכל.
משום שהכל התמקן בגללו, הכל
מתוקק בתשוקה בגללו.

בא וראה, בשעה שיוסף הצדיק
עמד לתקן הכל, אז הוא נטל הכל.
ויכשהתקבר בהיכלו, אז פלם
מתעוררים לטל תשוקה ורצון,
עליונים ותחתונים, והכל הם
ברצון אחד ושלמות אחת, לשמח
(לחיות) עליונים ותחתונים ברצון
אחד כראוי. וכל התחתונים
עומדים בקיום בשבילו, ולכן
כתוב (משלי י) וצדיק יסוד עולם.
ועל היסוד הזה עומד העולם
הזה.

לבנת הספיר זהו לא עומדת
בקיום, עד שיוסף הצדיק הזה
מתמקן. וכשהוא מתמקן, אז פלם
מתמקנים. זהו היסוד של כל
הבנין. ועל זה כתוב, (בראשית ב)
ויבן ה' אלהים את הצלע, ולא
כתוב ויצר, ולא כתוב ויברא.
משום שזה עומד על יסוד,
ולאחר שהיסוד נתקן, הכל נבנה
עליו. ומשום זה הכל עומד בזה,
והרי בארנו.

בא וראה, כתוב (שם) ויבן ה'
אלהים את הצלע, שהיתה מהצד
האחורי והתקינה לחזר פנים
בפנים. כך בארנו. אבל ויבן,
הסתפל להעלותה לאותה דרגה
של העולם העליון שרוי בה,
להיות זו כמו זו.

עוד ויבן - הסתפל בצדו והתקין
וכן את כל רוחותיה לזרע
ולהשקות ולהוליד, ולעשות לה

ברגליו. ותמן קאים היכלא תתאה ואקרי
לבנת הספיר.

כלא ירכין בירכין, לאשתלמא חד בחד,
וכלהו דרגין דנבואה, דהא מתמן נפקי
ושראן, ואתעבידו מנייהו מראה, ושראן על
האי אתר, ואתעביד מנייהו חלום. יוסף
הצדיק, איהו שלימא דכלא, איהו נטיל כלא.
בגין דכלא אתקן בגיניה, כלא תאיב
בתיאובתא בגיניה.

הא חזי, בשעתא דיוסף הצדיק קיימא
לאתקנא כלא, כדין איהו נטיל כלא.
וכד אתחבר בהיכליה, כדין מתערי כלהו,
לנטלא תיאובתא ורעותא, עלאי ותתאי, וכלא
אינון ברעותא חדא ושלימו חד, למחדי (למחדי)
עלאי ותתאי, רעותא חדא כדקא יאות. וכלהו
תתאי קיימי בקיימא בגיניה, ועל דא כתיב,
(משלי י) וצדיק יסוד עולם. ועל האי יסודא קאים
האי עלמא.

האי לבנת הספיר, לא קאים בקיימיה, עד
דהאי יוסף הצדיק אתתקן. וכד איהו
אתתקן, כלא מתתקני דא הוא יסודא דפלהו
בניינא. ועל דא כתיב, (בראשית ב) ויבן יי' אלהים
את הצלע, ולא כתיב ויצר, ולא כתיב ויברא.
בגין דהאי קיימא על יסודא, ולבתר דיסודא
אתקן, כלא אתבני (דף רנ"ח ע"ב) עליה. ובגין דא,
פלהו קיימין בהאי, והא אוקיימנא.

הא חזי, כתיב (בראשית ב) ויבן יי' אלהים את
הצלע, דהות מסטרא דאחורא, ואתקין
לה לאהדרא אנפין באנפין. הכי אוקיימנא.
אבל ויבן, אסתפל לסלקא לה בההוא דרגא
דעלמא עלאה שריא ביה, למהוי דא פגיונא
דדא.

הו ויבן, אסתפל בסטרוי, ואתקין וכיון כל

ורחותיה, למזרע ולאשקאה ולאולדא,
 למעבד לה כל צרכוי, כמה דאצטריף. ולבתר
 ויביאה, כמה. בהאי צדיק. דכתיב, (אסתר ב)
 ובזה הנערה באה אל המלך, דהאי אמשיף
 לכלא, לסלקא לאתעטרא בשלימו. הכא
 מניעו דכל חובין, הכא מניעו דכל תיאובתין
 בישין.

מה דלא איהו בההוא היכלא שתיתאה,
 בסטרא אחרא, דתמן כל ענוגין בישין,
 וכל סטרין דתיאובתין דענוגא דהאי עלמא,
 וכד האי עלמא אתנהיג בהו, בני נשא בשלי
 בהו (ג'א וקנין דבני נשא טענין בהו בשלין בהו) לההוא עלמא.
 דחמאן כמה ענוגין ותיאובתין, דגופא אתהני
 ואתעניג מנייהו, וטענין אבתרייהו. הדא הוא
 דכתיב, (בראשית ג) ותרא האשה כי טוב העץ
 למאכל וגו'. דהא כל תיאובתין וכל ענוגין
 דעלמא ביה תליין.

וער דא, בגוונא דא, אית מלין דגופא אתהני
 בהו, ועיילי לגופא, ולא לנשמתא. ואית
 מלין דנשמתא אתהני מנייהו, ולא גופא. ועל
 דא, דרגין פרישין דא מן דא. זפאין אינון
 צדיקייא, דנטלי אורח מישור, ומנעי גרמייהו
 מההוא סטרא, ומתדבקן בסטרא דקדושה.
 בהיבדא דא, פלילין כל שאר שמהן, דכל
 אלין היכלין (ג'א ותילין) דלתתא. תרי
 שמהן אינון דכלילו שאר שמהן אחרנין. חד
 דכד אתחבר עילא בתתא, ויעקב נטיל
 היכליה, באינון נשיקין, ברזא עלאה. פדין
 פליל כל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה אלהיים,
 ודא אקרי שם מלא, כמה דאוקימנא. וחד, פד
 אתחבר יסודא דעלמא בהיכליה, וכלהו
 מתערי פחביבותא ובתיאובתא לגביה, וכלהו
 כלילין ביה, פדין פליל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה צבאות. ודא אקרי שמה

כל צרכיה כמו שצריך. ואחר כך
 וביאה, כמה? בצדיק הזה,
 שכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה
 אל המלך. שזה המשיף את הכל
 לעלות ולהתעטר בשלמות. כאן
 מניעת כל החטאים, וכאן מניעת
 כל התשוקות הרעות.

מה שאינו באותו ההיכל הששי,
 בצד האחר, ששם כל הענוגים
 הרעים וכל הצדדים של הענג של
 העולם הזה, וכשהעולם הזה
 מתנהג בהם, אנשים נכשלים
 בהם (ומשום שבני אדם טועים בהם, נכשלים
 בהם) לאותו העולם, שרואים כמה
 ענוגים ותשוקות שהגוף נהנה
 ומתענג מהם, וטועים אחריהם.
 זהו שכתוב, (בראשית א) ותרא
 האשה כי טוב העץ למאכל וגו'.
 שהרי כל התשוקות וכל הענוגים
 של העולם תלויים בו.

ועל כן כמו זה יש דברים שהגוף
 נהנה מהם, ונכנסים לגוף ולא
 לנשמה. ויש דברים שהנשמה
 נהנית מהם ולא הגוף, ועל כן
 הדרגות נפרדות זו מזו. אשריהם
 הצדיקים שלוקחים דרך ישרה,
 ומונעים עצמם מאותו הצד,
 ונדבקים בצד הקדשה.

בהיכל הזה פלולים כל שאר
 השמות של כל אלו ההיכלות
 (החילות) שלמטה. שגוי שמות הם
 שכללו את שאר השמות
 האחרים. אחד זכר מתחבר מעלה
 במטה, ויעקב נטל את היכלו
 באותן נשיקות בסוד עליון, ואז
 כולל את כל שאר השמות, ונקרא
 יהו"ה אלהיים, וזה נקרא שם
 מלא, כמו שבארנו. ואחד
 פשמתחבר יסוד העולם בהיכלו,
 וכלם מתעוררים פחביבות
 ובתשוקה אליו, וכלם פלולים בו,
 אז כולל שאר השמות ונקרא

ודא אקרי שמה

יהו"ה צבאות. וזה נקרא שם קדוש שלם, ולא שלם כמו האחר הנה.

מה בין זה לזה? זה שולט עליון בפתחון, גוף בגוף, (זה הוא שולט בכל) כמו שאמרנו. וזה שולט ממקום סיום הגוף ולמטה באותם היכלות ובכל שלמטה, וסוד זה - בית ראשון ובית שני. ומשום כך, ההיכל הנה כולל את כל שאר השמות שלמטה, (ובכל השמות אנו כוללים בשם הנה, כל השמות שלמטה) כמו שבארנו. ועל כך השמות הללו - זה עולה וזה יורד. אשריהם הצדיקים שיוצאים דרכי התורה.

היסוד הנה התפקן לשני צדדים. אחד לתמן את כל השאר שלמטה, ואחד לתמן את ההיכל השביעי ולתמן זה בזה שיהיה הכל ברצון אחד פראוי. עד כאן היחוד של שני צדדים, שלמעלה ולמטה, להתיחד כאחד בשלמות, ללכת בדרך ישרה. אשרי חלקו של מי שיוצע ליחד את היחוד ולסדר את סדור האמונה ללכת בדרך ישרה. אשריו בעולם הזה ובעולם הבא. ועל כך כתוב, (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. ואז - אמת מארץ וצדק תצמח וצדק משמים נשקף. גם ה' יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.

היב"ר ק"ק דועיר דבריא

ההיב"ר השביעי. ההיכל הנה הוא ההיכל הפנימי מכל ההיכלות הללו. ההיכל הנה הוא נסתר, ואין בו דיוקן ממש ולא גוף כלל. כאן הנסתר שתוף סוד הסודות. זהו סוד שהוא מקום להפגש לשם בתוף אותם הצנורות שלמעלה. הרוח של כל הרוחות, רצון של כל הרצונות, להתחבר הכל כאחד. רוח החיים (של זה) בזה, ולהיות הכל תקון אחד.

קדישא שלים, ולא איהו שלים פהאי אחרא. מה בין האי להאי. דא שליט עלאה בתתאה, גופא בגופא (ודא איהו שלים בכלא) בדקאמרן.

ודא שליט מאתר דסיומא דגופא ולתתא, באינון היכלין ובכלא דלתתא, ורזא דא, בית ראשון ובית שני. ובגין דא, היכלא דא כליל כל שאר שמהן דלתתא, (ובלחו שמהן כללין פהאי שמהן כולחו שמהן דלתתא) כמה דאוקימנא. ועל דא, שמהן אלין, דא סלקא ודא נחית. ופאין אינון צדיקיא, דינדעין ארחוי דאורייתא.

יסודא דא, אתתקן לתרין סטרין. חד, לאתקנא כל שאר דלתתא. וחד, לאתקנא היכלא שביעאה, ולא אתקנא דא בדא, למהוי כלא רעו חדא כדקא יאות. עד הכא יחודא דתרין סטרין, דלעילא ותתא, לאתיחדא כחדא בשלימו, למיהן בארח מישר.

זכאה חולקיה, מאן דינדע ליחדא יחודא, ולסדורי סדורא דמהימנותא, למיהן בארח מישר. זכאה איהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא כתיב, (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. וכדין (תהלים פה) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם יי' יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.

היכל קודש הקדשים דועיר דבריא

היב"ר שביעאה. היכלא דא, היכלא פנימאה מכל הגי היכלין. האי היכלא איהו סתימו, דלאו ביה דיוקנא ממש, ולית גופא כלל. הכא סתימו דגו רזא דרזין, האי איהו רזא, דאיהו אתר, לאעלא תמן בגו אינון צנורין דלעילא. רוחא דכל רוחין, רעון דכל רעוין, לאתחברא כלא כחדא. רוחא דחיי (דהא) פהאי, למהוי פלא תקונא חדא.

ההיכר הזה נקרא בית קדשי הקדשים, המקום לקבל את הנשמות העליונות, הנשמות העליונות, שנקראת כף לעורר אליו את העולם הבא.

העולם הזה נקרא עולם, עולם עליה, שעולה העולם התחתון לעולם העליון, ומסתתר בתוכו ועולם בו, ונגלה בסתר. עולם - שהוא עולה עם כל אותם שקרבים לו ונסתרים תוך סתר עליון. עולם עליון - עולה ומסתתר ברצון עליון תוך סתר כל הנסתרים, שלא נודע כלל (כלל) ולא התגלה, ואין מי שמפיר אותו.

הפרכת, שהיא מסך פרוס, מכסה את תוף סתר הנסתר. הכפרת פרוסה תוף הסתרים העליונים להסתיר הנסתרים, שהרי הם טמירים ונסתרים. (הפרכת פרוסה בתוך סתרים עליונים לשמר הסתום, שזה נסתר וסתום) לפנים מן הכפרת יש מקום נסתר וטמון ונגזר להכניסו לתוכו. שמן משחת עליון, רוח החיים, על יד אותו נהר ששופע ויוצא, ואותו נהר נקרא מבוע הבאר, שלא פוסקים מימיו לעולמים. וכשזה נכנס ושופע כל אותו משחת קדש מלמעלה ממקום של קדש הקדשים, אור של שפע יורד ויבא לתוף אותם הצנורות, וזה מתמלא משם פנקבה שמתעברת ומתמלאת מן הזכר.

אף כף גם ההיכל הזה מתמקן תמיד לקבל פנקבה שמקבלת מן הזכר. הקבלה שמקבלת את כל הרוחות והנשמות הקדושות שיורדות לעולם, והתעברו (והתעבבו) שם כל אותו זמן שצריך. התעבבו עד שיבא מלך המשיח, ויקבלו כל אותן הנשמות, ויבאו וישמח העולם כמקדם, ואז

היבלא דא, אקרי בית קדש הקדשים. אתר לקבלא האי (ס"א נשמתא עלאה) נשמתין עליאין, דאקרי הכי, לאתערא עלמא דאתי לגביה.

האי עלמא עולם אקרי. עולם: סליקא, דסליק עלמא תתאה לגבי עלמא עלאה, ואסתתר בגווה, ואתעלם ביה, אתגלייא בסתירה. עולם: דסליק איהו, בכל אינון (ד) רנ"ט ע"א) דקרבין ביה, ואסתתרון גו סתירו עלאה. עולם עלאה: סליק ואסתתתר ברעותא עלאה, גו טמירו דכל טמירין דלא אתיידע כלל (כלל), ולא אתגלי, ולית מאן דיידע ליה.

פרוכתא דפרסא פריסא, חפיא גו טמירו סתים. כפורתא פריסא גו טמירין עליאין, לאסתמא סתמין דהא טמירין וסתמין. (נ"א פרוכתא פריסא גו טמירין עליאין לאסתמא סתמא

דהאי טמיר וסתים) לגו מן כפורתא, אית אתר סתים וטמיר וגניז, לאכנשא ליה בגויה. משח רבות עלאה, רוחא דחיי, על ידא דההוא נהר דנגיד ונפיק, וההוא נהר אקרי מבועא דבירא, דלא פסקין מימיו לעלמין. וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קדשא מלעילא, מאתר דקדש הקדשים. נהירו נגידו נחית ואתי, גו אינון צנורין. האי אתמלייא מתמן, פנוקבא דמתעברא ואתמליא מן דכורא.

אוף הכי גמי האי היבלא, מתתקנא תדיר לקבלא, פנוקבא דמקבלא מן דכורא. קבילו דקבילו, כל אינון רוחין ונשמתין קדישין דנחתין לעלמא, ואתעברו (ס"א ואתעבבו) תמן. כל ההוא זמנא דאצטריף.

יתעבבון עד דייתי מלכא משיחא, ויסתפקון כל אינון נשמתין, וייתון ויחדי עלמא כמלקדמין. וכדין, יחדי קדשא ברין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כָּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר
חלק א'

ספר
כה
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מול"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע